

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4338/2020
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Уњић адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Мирољуб Петровић адвокат из ..., ради раскида уговора о купопродаји и повраћаја купопродајне цене, одлучујући о ревизији тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4970/19 од 20.12.2019. године, у седници већа одржаној 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4970/19 од 20.12.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4970/19 од 20.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 1862/18 од 07.08.2019. године, у првом ставу изреке утврђено је да је ништав уговор о купопродаји закључен између тужиоца као купца и тужене као продавца и оверен пред Општинским судом у Крушевцу под Ов ../2009 дана 31.11.2009. године, јер се ради о симулованом правном послу, а странке су обавезане да трпе последице ове ништавости. У другом ставу изреке утврђено је да су тужилац и тужена дана 31.12.2009. године закључили уговор о зајму којим је тужилац као зајмодавац предао туженој као зајмопримцу износ од 20.000 евра у динарској противвредности са роком враћања до 25.06.2010. године. У трећем ставу изреке утврђено је да је тужена од позајмљеног износа од 20.000 евра тужиоцу вратила износ од 1.800 евра. У четвртном ставу изреке тужена је обавезана да тужиоцу, на име дуга, исплати износ од 18.200 евра у динарској противвредности према најповољнијем курсу који за евро прописује Народна банка Србије са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке од 25.06.2010. године до исплате. У петом ставу изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 351.751,00 динар са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4970/19 од 20.12.2019. године, у првом ставу изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у другом, четвртном и петом ставу изреке. У другом ставу изреке укинута је

првостепена пресуда у трећем ставу изреке и одбачена тужба у делу у којем је тражено да се утврди да је тужена од позајмљеног износа од 20.000 евра тужиоцу вратила износ од 1.800 евра, као недозвољена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом је утврђено да је уговор о купопродаји закључен између странака ништав, јер је симулован правни посао, те да су странке уствари закључиле уговор о зајму и тужена је обавезана да невраћени износ врати. Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, будући да је ревизија је усмерена на разрешење конкретног спора у којој се указује на погрешну примену материјалног права, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 09.09.2014. године, ради раскида уговора о купопродаји и повраћаја купопродајне цене, а вредност предмета спора износи 18.200 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић